

Telegraful Român.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiiu pe an 14 cor., 6 luni 7 cor., 3 luni 3 cor. 50 fil.
Pentru monarhie pe an 16 cor., 6 luni 8 cor., 3 luni 4 cor.
Pentru străinătate pe an 24 cor., 6 luni 12 cor., 3 luni 6 cor.

Abonamentele și inserțiunile să se adreseze

Administrației ziarului «Telegraful Român», Sibiiu, str. Măcelarilor 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», str. Măcelarilor Nr. 45.
Scrisori nefrancate se refuză. — Articoli nepublicați nu se inapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 14 fil., — de douăori 24 fil., — de trei ori 30 fil.,
rândul cu litere garmond.

Nou abonament

deschidem cu 1 Ianuarie v. 1917 la ziarul

„Telegraful Român“

cu prețurile indicate în fruntea foii, anume:

pe un an 16 coroane,
pe șase luni 8 coroane,
pe trei luni 4 coroane.

Rugăm pe stimații noștri abonați, să binevoiască a-și reînoui din vreme abonamentul, stăruind totodată pentru lățirea ziarului nostru în cercurile amicilor și cunoscuților lor. Luptăm încă cu mari greutate, de diferite soiuri, cari ne împedecă să scoatem foaia regulat, de trei ori pe săptămână. Sperăm însă, că în curând vor fi învinse, și atunci foaia va apărea ca mai nainte, în zilele obicinuite.

Abonamentele se fac prin mandat postal, trimițându-se prețul înainte. Numele abonatului, împreună cu locuința și cu posta ultimă, să se scrie corect și legibil, pentruca la postă să *Administrațiunii ziarului «Telegraful Român» în Sibiiu (Nagyszeben), str. Măcelarilor 45.*

Administrația.

Psihologia eroismului.

II.

Astăzi, cum știm, eroismul e iarăși în redeșteptare. Popoare întregi s'au prefăcut în eroi tragici în cursul celui mai groaznic război din câte au fost pe lume, și anume, nu numai luptătorii dela fronturi, ci și cei cu suferințele, purtătorii cu statornicie ai suferințelor, de acasă. Puterea nu era învinsă, ci numai ascunsă! Ea a existat și a fost îngrijită de un șir lung de imperative categorice, cari țin în anumită privință locul ideilor religioase, și între cari are să fie accentuat cu deosebire și mai cu apăsare imperativul *datorinței*. Această conștiință a datorinței, modernă, bine dezvoltată, acordă, la tot cazul, în măsură înaltă, forță morală căpitanului, lucru despre care războiul ne-a dat exemple foarte bogate, astfel, că se poate spune, că fiecare singuratic dintre cei de afară, fiecare soldat simplu, n'a fost alta, decât — *erou!*

Astfel de exemple de mărire s'au dat totdeauna, cu toate, că au fost și de cei dubioși și egoiști. Dese rapoarte s'au dat despre scufundarea câte unei corăbii, scoțându-se la iveală atitudinea glorioasă a căpitanului, care amăsurat datorinței sale a stat până la urmă la post, pe podul de comandant, și s'a înecat, lăsând ca călătorii și în fruntea lor marinarii să-și salveze viețile cu ajutorul luntriștelor. Ni s'a comunicat și un astfel de caz, că marinarii cu săcurile au tăiat mâinile călătorilor, numai pentruca ei să ajungă

întâi în luntrile de salvare, pe când căpitanul își împlinea datorințele cu un curaj sfidător de moarte. E o dovadă grăitoare aceasta despre deosebirea dintre omul inteligent, care stă sub puterea ideilor și prin ele primește forță morală și eroică, și între omul de rând, — nota distinctivă pentru el, — care din lipsă de forță internă spirituală, de putere isvorită din idei, își perde cumpătul și devine *laş*.

Frica? Căpitanul încă a învățat să o cunoască, pentruca nu este ființă, care în fața morții să nu se sgdue în toate adâncurile vieții sale. Dar căpitanul a fost mai tare decât moartea și a *înviat* frica de moarte. Dacă nu ideea morală a datorinței era oferitoare forței aproape supraomenești, ca om organizat după principii superioare poate să săvârșea opera de salvare din iubire față de deapropoale, cu primejduirea vieții proprii, deci iarăși pe urma forței date de o idee, împrejmuțată de lumină religioasă. Dar chiar dacă făcuse lucrul numai din ambiția de a fi trecut în rândul eroilor și martirilor și pentru a fi scutit de odiul lașității și astfel pentru a pului său, totuși e vorba de o idee, care stă deasupra celor de toate zilele și oarecum, în mod misterios, e legată cu gândul de dumnezeire, de nemurire.

Din aceste exemple nouă, întocmai ca din cele din vechime, pot fi recunoscute semnele, cari duc la unul și același scop. De ce să nu recunoaștem această direcție cerească, de ce să stângem cu orice preț lumina sufletească, lumina, care în munca de toate zilele, în suferințele zilnice, în lupta zilnică, în frământarea ascunsă pentru existență, în care devenim martiri și eroi glorioși, poate să ne acorde întărire, luminare, frumusețe, ca nici unul dintre imperativele categorice materiale, cu cari ne acoperim astăzi trebuințele în gospodăria spirituală a vieții noastre? De ce ne ferim să spunem și să declarăm de adevăr, că credința în dumnezeire, imboldul forței elementare a credinței, e aceea ce preface constrângerea de a trebui să faci aceea ce faci și asprimea suferințelor prin cari treci — în libertate, în bucurie, în virtute?

Chemarea omului pe acest pământ e după voia Domnului și înțelesul poruncilor sale să trăiască în bucurie. Omul trebuie să-și înțeleagă datorința ca un serviciu, acceptat cu drag și de bună voe, adus ideilor morale, isvorite din religiune, cari idei învață pe fiecare să-și recunoască determinarea și să-i urmeze ei. În ideea aceasta zace toată fericirea, care poate fi destinată omului. Fericirea libertății, care e totdeauna numai spirituală, fericirea bucuriei vieții, care e totdeauna existentă atunci, când aceea ce se face, e făcut cu drag și în perfectă libertate internă.

Știința nu e contrară credinței. Iar dacă pare a fi contrară, oamenii sunt de vină, pentruca fiind contrari unii altora, mistifică aceste două lu-

cruri. Celce vrea să afle unitatea dintre știință și credință, poate să o afle. Ea va forma totdeauna un act de creațiune personală a aceluia, care e destul de luminat spre a recunoaște originea ideilor, cari califică pe erou spre a avea curaj și toate virtuțile morale. Aceea ce ne trebuie deci pentru potențarea forțelor noastre, pentru dezvoltarea superioară a omenimei, este reînnoirea și cimentarea sentimentului fundamental religios, ca izvor al tuturor ideilor și faptelor mari și glorioase, ca punct de unire a tuturor celor cu simț egal și cu dor de a crea, care nu poate fi degradat la rolul unui obiect de discuție în ale credinței, ori de ceartă pentru mărturisiri de credință și pentru dogme, ci trebuie considerat ca o vedenie a dumnezeirii înseși, comună tuturor oamenilor.

Credința e cea mai adâncă recunoaștere. Și dacă ideea datorinței e de natură religioasă, atunci ea trebuie să fie legată și unită cu cea mai internă ființă a noastră. Recunoaște deci determinarea pe care o ai în lume și te supune ei, căci aceasta îți este datorință. Celce vrea să calce pe căile aflându-se în orice poziție și de ori din care loc unde l-a așezat soarta, fie el împărat sau soldat, înțelept sau servitor. Nu felul activității e decizător, ci sentimentul. Aceea ce e de îndreptat, nu e deci poziția, ocupația, în care se află cineva, ci sentimentul. Chestia nu trebuie pusă astfel: «ce să fac, ca să mă fericesc?», ci astfel: «cum, din ce spirit și cu ce sentimente să-mi isprăvesc trebile?», iar în privința aceasta răspunsul ni-l dă biblia, în cuvintele: «ori de mâncați, ori de beți, sau orice a-ți face, *toate să le faceți spre mărirea lui Dumnezeu!*...»

Pe căi înalte umblă acela, care devotat cu totul chemării pe care și-a ales-o din motive interne, fără considerarea la binele propriu, își împlinește datorința până la jertfirea personalității proprii. De aceea, facă și fiecare și totdeauna datorința, fără a aștepta remunerație sau plăceri lumești, ce pot să fie așteptate pe urma făpturii sale, pentruca cel ce-și împlinește datorința, fără a le aștepta acestea, ajunge pe treapta cea mai înaltă.

A face un lucru bun numai din aceste îndemnuri, a învinge egoismul, a ști săvârși acte de jertfire de sine, a te dedica cu totul operei sau ideei, — asta e ființa idealismului religios, care caracterizează pe orice erou.

Au fost și astfel de eroi, despre cari istoria nu vorbește nimica, eroi ai poporului, eroi de războaie, eroi ai luptelor obicinuite ale vieții de toate zilele. Mulți nevinovați au avut soarte grea. Suportându-o, devin eroi. Depinde dela felul cum o supoartă. Cei nevinovați poartă suferințele în lumea aceasta, dar bunul Dumnezeu șterge toate lacrimile din ochii lor. Celce cu această adâncă conștiință internă ia lupta mângăiat și dă tot ce are, de dragul cauzei, sau de dragul datorinței

care i s'a impus, fără nici un fel de interes isvorit din egoism, — poate să spună, că nimica nu i se va întâmpla, pentruca toate i s'au întâmplat ce poate numai să se întâmple unui om. El stă deasupra morții și deasupra vieții, și fie el oricine, om de poziție înaltă, ori om de stare inferioară, om vestit, ori om necunoscut, — e prea-mărit ca un erou, pentruca de fapt e *erou!*

Noua solie de pace.

A făcut cea mai bună impresie pretutindenea noua încercare a domnului Wilson, presidentul statelor unite americane, de a aduce chestia păcii, îmbrățișată din partea sa cu atâta căldură și atâta pricepere, cu un pas mai aproape de rezolvarea dorită și așteptată de lumea întreagă. Presa dela noi vorbește cu multă recunoștință despre intențiunile domnului Wilson de a pregăti calea înțelegerii pe seama statelor aflătoare în război, și deși găsește și lucruri de dificultat și de desaprobat în scrisoarea pe care unui statelor unite americane, totuși recunoaște, că în general acest act însemnat oficios e astfel compus, încât puterile centrale ar putea imediat să-i dea ascultare și să intre în pertractările de pace cu antanta. Acesteia însă nu i va prea conveni scrisoarea lui Wilson, pentruca în multe privințe ia poziție hotărâtă în contra scopurilor, pe cari le urmărește antanta. Astfel nu-i recunoaște dreptul de a eși învingătoare din război, pentruca războiul acesta trebuie să fie terminat și pacea trebuie să fie legată *fără învingere*, și nu-i recunoaște dreptul exclusiv asupra mărilor, pentruca mărele au să fie libere pe seama tuturor. Dar se lăsăm, ca cetitorii singuri să-și facă judecata asupra scrisorii domnului Wilson, despre care am făcut pomenire în numărul trecut, și care e compusă cu multă iubire de libertate, iubire de drept și iubire față de omenime. Domnul Wilson scrie senatului următoarele:

«Domnilor senatori! În 18 Decembrie anul trecut am adresat guvernelor din statele, cari poartă războiul actual, o notă egală în text, în care ele erau recercate, să stabilească mai precis condițiile, sub cari ar afla de posibilă legarea păcii, ceace nu se făcuse până atunci din partea nici-uneia dintre grupările beligerante. Am vorbit în numele umanității și al nostru propriu, ale căror interese vitate sunt în mare parte neconținut periclitare prin război.

Puterile centrale au răspuns prin o notă, în care declarau simplu, că sunt gata să se întrunească cu contrarii lor în conferință, pentru a discuta asupra condițiilor de pace. Puterile din antantă au răspuns cu mult mai amănunțit, și cu toate că numai în conturi generale, dar în mod destul de hotărât pentru a se intra în chestii de amănunte, au înșirat înțelegerile, garanțiile și actele de reparație, cari li se par a fi condiții indispensabile pentru o deslegare mulțumitoare.

Am ajuns prin aceasta cu atât mai aproape de finala discutare a păcii, care ar fi să încheie actualul război. Cu atât mai aproape ne aflăm de discutarea con-

certului internațional, ca apoi lumea să se apuce de observarea datorințelor ei. La orice discutare a păcii, care trebuie să încheie războiul acesta, e de acceptat în mod neîndoios, că pacea aceasta are să fie urmată de o anumită înțelegere între puteri, înțelegere, care să facă cu adevărat imposibilă vreo catastrofă, ca cea de acum, și deslănțuirea ei vreodată asupra noastră. Fiecare amic al omenimei, fiecare om cu minte și cu gândire, trebuie să considere lucrul acesta ca bine stabilit.

Am căutat ocaziunea aceasta, pentru a mă adresa D-voastre, fiindcă am crezut, că sunt dator pentru sfatul dat întru stabilirea finală a îndatoririlor noastre internaționale să vă descoper fără rezerve gândirile și intențiunile, cari au primit ființă în mintea mea cu privire la îndatorirea din zilele viitoare a guvernului nostru, când se va ivi necesitatea de a se pune temeliile păcii între popoare, de nou și după un plan nou.

E de neînchipuit, ca poporul statelor unite să nu joace rol mare la aceasta mare întreprindere. Participarea la un astfel de serviciu va forma ocaziunea, pentru care poporul nostru de mult a căutat să se pregătească, chiar și în urma principiilor și scopurilor politice sale și prin praxa validității a guvernului său, încă din zilele în cari a format o națiune, în speranța sublimă și onorabilă, ca prin ființa ei și prin tot ce face, se arate omenimei calea spre libertate. Poporul nostru, dacă se respectă, nu se poate retrage din calea serviciului, pentru care este intenția, ca se fie recercat. Și nici nu dorește să deneghe serviciul acesta. Dar are datorința față de sine și față de celelalte națiuni din lume, se stabilească condițiile, sub cari se simte capabil să deie ajutor.

Serviciul acesta nu reșede decât în următoarele: Greutatea și forța sa le va alătura la greutatea și forța altor națiuni, pentru a asigura pacea și dreptul în lumea întreagă. O astfel de regulare nu mai poate fi acum mult amânată. E în regulă, ca înainte de a se ajunge la aceasta, guvernul nostru să își formuleze liber condițiile, sub cari se ține îndreptățit se ceară dela poporul nostru aprobarea alăturării formale și solemne la liga păcii. Scopul meu e, să încerc stabilirea acestor condițiuni.

Întâi trebuie să fie încheiat războiul actual; dar noi suntem datori dreptății și sincerei considerațiuni față de opiniunea publică să spunem, că întrucât e vorba de pace, și de condițiile sub cari va fi terminat acest război. Convențiile și înțelegerile cari li pun sfârșit au să realizeze condițiuni, cari creează o pace vrednică de a fi garantată și susținută, o pace, care să-și elupte aprobarea omenimei, iar nu o pace, care va face serviciu numai intereselor particulare și scopurilor momentane ale statelor participatoare.

Noi să n'avem glas la stabilirea, că aceste condițiuni cum au să fie, dar trebuie se avem cuvânt, despre aceasta sunt convins, la stabilirea, dacă aceste condițiuni

pot să fie acceptate de permanente ori nu din partea conventului universal, care dă garanța, iar sentința noastră, că ce e fundamentală și esențială condiție a durabilității, trebuie să ni-o spunem acum, iar nu mai târziu, când ar putea să fie prea târziu.

Nici o alianță de pace, care nu încheie în sine cooperarea popoarelor din lumea nouă, nu ajunge pentru a ne asigura în viitor în contra războiului. Și totuși nu există decât un fel de pace, la a cărei garantare se pot alătura popoarele din America. Elementele acestei păci trebuie să fie de așa, ca să merite încrederea guvernului american, și se satisfac principiilor de cari e condus. Elemente, cari stau în consonanță cu crezul politic și cu convingerile practice, pe cari și le-a însușit populațiunea din America și le-a primit spre apărare.

Nu vreau să spun, că vre-un guvern american s'ar opune oarecum anumitelor condiții de pace, asupra cărora ar cădea de acord guvernele, cari poartă războiul actual, și nici că ar face încercarea să restorne astfel de înțelegeri, dacă ele ar fi legate, fie ele de orice natură. Eu consider însă de fapt esistent, că simple înțelegeri de pace între ceice poartă război, nu vor satisface nici chiar pe beligeranți înșiși. Simple învoeli nu e permis să asigure pacea. Va trebui să se creeze necondiționat o putere în stare să garanteze durabilitatea celor stabile, o putere cu mult mai mare, decât aceea a vreunei dintre grupările națiunilor implicate în război, ori decât aceea, a oricărei alianțe, legate, ori plănuite, de până acuma, așa, ca nici o națiune și nici o alianță posibilă de națiuni să nu-i poată face afront și să nu i se impotrivescă. Dacă e, ca pacea ce e de legat acum, să fie durabilă, atunci trebuie să fie o pace asigurată prin o forță mai mare, organizată, a omenimei. Dela determinările păcii directe, asupra căreia s'a căzut la înțelegere, va depinde, că oare pacea e de așa, ca se poată fi asigurată garantarea ei? Chestia dela care depinde în viitor pacea și fericirea lumii în întreaga ei mărire, e aceasta: E războiul actual o luptă pentru pacea dreaptă și sigură, ori numai pentru provocarea unei balansări noi a puterilor? Dacă e numai o luptă pentru un nou echilibru, cine va garanta și cine poate garanta stabilitatea învoelilor celor noue? Numai o Europă liniștită poate să fie o Europă durabilă! Nu un nou echilibru, ci o comunitate de stat, a necesară, nu a opoziții, mună, organizată!

Spre fericire am primit asupra punctului acestuia asigurări foarte amănunțite. Declarațiile ambelor grupări de popoare, puse față în față, stabilesc în mod neîndoios, că nu au intențiunea să nimicească pe contrar. Se poate, că nu în fața tuturor e clar, că ce conțin aceste asigurări. Concepția asupra acestui lucru se poate că nu e aceeași de ambele părți ale apei. Cred, că se face serviciu cauzei, dacă încerc să dau explicații, ce se cuprinde, după a noastră părere, în aceste asigurări.

Întâi de toate se cuprinde aceea, că *trebuie să se facă pace fără învingere*. Mi se va permite să explic lucrul în felul meu, fiind de sine înțeles, că o altă explicație nu mi trece prin gând. Eu caut să prind cu ochii realitățile, și să le prind cu ochii fără gânduri secrete, cari nu sunt la locul lor. Învingerea ar însemna o pace, care a fost octroată celui învins. Ar fi legea dictată învinsului din partea învingătorului. Ar fi acceptată ca umilire, ca asprime, ca jertfă de nesuportat, și ar lăsa în urma sa un ghimpe, dorul de răzbunare și gânduri amare, pe cari s'ar răzima edificiul păcii, nu ca pe temeliile durabile, ci ca pe nisip. Numai *pacea dintre egali* poate să fie durabilă, numai pacea, al cărei principiu fundamental e egalitatea și participarea comună la foloasele comune. Corecta dispoziție spirituală, sentimentul corect între națiuni, sunt lucruri tot atât de necesare pentru pacea durabilă, ca rezolvarea justă a chestiilor de teritoriu, aflătoare în litigiu, ori chestiile de rasă și de credință față de neam.

Egalitatea națiunilor, pe care are să fie clădită pacea, dacă e să fie durabilă, trebuie să fie egalitate de drepturi. Garanțiile reciproce nu pot să recunoască în mod declarat, nici să ascundă în mod tacit, nici o deosebire între popoarele mari și mici, puternice și slabe. Dreptul trebuie să se bazeze pe puterea comună, nu pe cea individuală a națiunilor, dela a căror cooperare depinde pacea. O egalitate de teritorii, sau de mijloace auxiliare, natural, că nu poate să existe, și tot atât de puțin vre-un alt soi de egalitate, care n'a fost câștigată prin dezvoltarea pacinică și legală a popoarelor. Nime nu cere însă și nu așteaptă ceva, ce ar trece peste egalitatea de drepturi. Omenimea umblă după libertatea vieții fără a ține la echilibrul puterii și luând în considerare ceva mai adânc chiar și decât egala îndreptățire dintre popoarele organizate. Nici o pace nu e durabilă și nu merită să fie durabilă, dacă nu recunoaște și acceptează principiul fundamental, că guvernele au să-și derive puterea lor legală din aprobarea guvernaților și că nu există nici unde dreptul de a fi trecute popoarele dela un stăpân la altul, ca cum ar fi proprietatea lor. Eu țin de pildă, dacă pot să risc și un exemplu, că e lucru bine stabilit, cumcă bărbății de stat de pretutindena sunt de acord, că trebuie să existe o Polonie unitară, independentă și autonomă, și că mai departe siguranța inviolabilă a vieții, a serviciului dumnezeesc, a dezvoltării individuale și sociale, trebuie să se acorde tuturor popoarelor, și că, cum au trăit credințe și unor scopuri dușmănoase față de ale lor.

Când vorbesc despre aceasta, nu se întâmplă, pentru că ași dori să dau determinare unui principiu abstract politic, care pentru cei ce au căutat se clădească libertatea în America a fost totdeauna foarte scump, ci numai din motivul acela vorbesc din care am vorbit și despre celelalte condițiuni de pace, cari mi se arată în mod clar ca inevitabile, fiindcă doresc sincer să descopăr numai realități.

O pace oarecare, legată fără recu-

noașterea acestui principiu, ar fi resturnată în mod inevitabil, căci nu s'ar basa pe înclinările sau convingerile omenimei. Fermentația spirituală a popoarelor întregi s'ar ridică în contra ei, luptând acestea neîntrerupt, și lumea întreagă ar simpatiza cu ele.

Lumea numai atunci poate să fie pacinică, dacă viața ei e așezată pe temeliile durabile, iar temeliile durabile nu pot să existe acolo, unde se încatușă voința, unde nu este liniște pe seama spiritului și nu este simțire pentru dreptate, libertate și pentru drept.

Afară de aceasta, întru cât e cu putință, fie care popor mare, care năzuiește acum să-și desvolte pe deplin mijloacele auxiliare și forțele auxiliare, are să-și vadă asigurată eșirea directă la drumurile mari ale apelor. Unde lucrul acesta nu poate fi realizat prin cedare de teritoriu, poate să fie sigur atins prin neutralizarea căilor de trecere, sub garanții generale, ceea ce în sine luat ar însemna o asigurare a păcii. Nici o națiune nu trebuie să fie îndepărtată dela intrarea pe căile deschise ale comerțului mondial. Drumul pe ape are asemenea să fie asigurat prin dispozițiuni legale și în mod faptic declarat de liber. Libertatea mărilor e condiția sine qua non pentru pace, pentru egalitate și pentru cooperare. Multe dintre regulele, aflătoare acuma în aplicare, ale învoelilor internaționale, vor trebui fără îndoială să fie supuse unei prefaceri radicale, pentru a se acorda de fapt libertatea mărilor, asigurându-se folosirea lor comună pe seama oamenilor, între toate împrejurările. Motivul motrice pentru întroducerea de astfel de schimbări e convingător și constringent. Fără a se face aceste schimbări nu poate să existe încredere și raporturi bune între popoare. Neîntrerupta comunicație liberă și neamenințată între popor și popor formează o parte esențială a păcii și a procesului de dezvoltare. Nu va forma greutate definierea și asigurarea libertății mărilor, dacă guvernele din lume vor avea voință sinceră să ajungă în privința aceasta la înțelegere. Problema aceasta e de altcum strâns legată de limitarea înarmărilor maritime și de cooperarea flotei din lume, pentru că mările să rămână libere și asigurate.

Chestia limitării înarmărilor maritime pune în discuție și chestia mai mare și poate că și mai grea, anume: cum ar putea fi restrânse armatele de pe uscat și orice fel de program de pregătire militară. Oricât de grea și de delicată ar fi chestia aceasta, ea trebuie luată în apreciere cu absolută nepreocupare și trebuie rezolvată se facă o pace bună și durabilă. Fără jertfe și concesiuni pacea e imposibilă. Spiritul liniștii și al siguranței nu se va manifesta nici când printre popoare, dacă măsurile de înarmări mari și de mare greutate vor fi luate și continuate ici-colea și în viitor. Bărbații de stat ai lumii trebuie să lucreze pentru pace, iar popoarele trebuie să-și acomodeze politica acestui punct de vedere, întocmai cum până acuma s'au pregătit de război și de luptă fără cruțare și de ceartă mondială. Chestia înarmării, fie pe apă, fie pe uscat, e chestia care stă în cea mai nemijlocită și cea mai strânsă legătură

FOIȘOARA.

Evangelia — putere dumnezească.

— Traducere, de Gh. Henția, paroh. —
(Urmare). 4

Dar ce a fost pentru mulți până acum evangelia, creștinismul, religia?.. Impărăția lor dumnezească a stat în cuvinte! Ei căutau în sfânta scriptură diferite expuneri și înțelesuri. Ei făceau fel și fel de confesii de credință. Ei se certau pentru secrete neexplorabile ale dumnezeirii și ale istoriei lui Isus Cristos. Ei s'au despărțit unii de alții, s'au divizat în partide, s'au anatemitat reciproc, au devastat împărăția lui Dumnezeu cu mânie, invidie și răzbunare, și cu crimele și cruzimile cele mai degradatoare. Aici duce *cuvântul*, când e lipsit de *spirit*!.. Litera omoară, spiritul dă viață!..

Impărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, nu în dubitari, în cercetări fără rost asupra adevărurilor importante, sau asupra celor ce omul nici odată nu le poate explora. Celce crede, că găsește preferința religioasă în formule, în confesiuni de credință lungi și compuse în mod artificial, în imaginațiuni mai sensuale, — acela încă nu a înțeles pe Cristos. Variate, precum sunt toate ființele create de Dumnezeu, sunt și puterile sufletești ale omului. Această variație e legea părintelui etern în creațiune. Unul are mai mult spirit de observare, altul mai mare putere de imaginațiune. Unul simț mai mult, celălalt mai multă precugetare liniștită; unul mai mare facultate de

judecată, celălalt mai multă experiență. Împărțind deci creatorul darurile sale neegal, pentru că unul să servească pe celălalt prin aceea cu ce a primit: să ne lăudăm noi oare pentru aceasta și să desconsiderăm, ori chiar persecutăm pe altul, pentru că în urma darurilor ce el a primit nu poate pași egal cu noi în cuvinte și închipuiri? Nici odată!

Impărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte! Numai acela rătăcește, care ia dela alții închipuiri și cuvinte, pe cari, cu felul său de a fi nu le poate aduce în armonie, adecă decada în discordie cu sine însuși.

Impărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, nu în facerea de cuvinte, nu în rugăciuni multe și lungi, nu în cetirea și memorizarea textelor, a cântărilor și formulărilor pioase; toate acestea nu le pretinde Mântuitorul nostru. Însă El cunoaște rădăcina omenească. El a atras asupra ei atențiunea învățăcelilor și a întreg poporului, care credea în El. Un suspin al vameșului, aplecat spre căință, a valorat în fața Lui mai mult, decât meditațiile, cari țineau cu orele, ale fariseilor, cari voiau cu orice preț să apară evlavioși. *Când te rogi, intră în camera ta și închizând ușa roagă-te părintelui tău într'ascuns și părintele tău, cel ce vede într'ascuns, îți va răsplăti la arătare. Dară când vă rugați, nu bolborosiți mult, ca păgânii, căci ei gândesc, că vor fi auziți pentru multa lor vorbire!* (Mat. VI, 6, 7).

Astfel a vorbit Cristos, Fiul cel dumnezeesc, întemeetorul împărăției lui Dumnezeu. Dar, durere, pentru mulți, adeseori seduși numai de exemplu sau deprinderi, religiunea nu e altceva, decât o compunere de cuvinte, o observare constantă și se-

veră a datinilor exterioare bisericesti, o absențare dela datorințele mai înalte, numai pentru că se arate cât de des la biserică. O frecventare diligentă a așanumitelor ore pentru rugăciune, pentru că să facă aci adeseori cu o meditare strânsă, adeseori cu simțăminte necurate de ale urei și invidiei, rugăciuni lungi cu multe cuvinte. O alergare la ceremoniale și peleginagii, pentru că dobândească aci prin multe rugăciuni ceriul, pe care l-au îndepărtat dela ei prin lux, prin bucuria față de paguba altuia, prin reavoință, prin egoism și prin diferite alte călcări ale legii dumnezeesti!

Nu vă înșelați, Dumnezeu nu permite să fie batjocorit! Nu după cuvintele lor, ci după *faptele* lor, după *fructele* credinței lor să-i recunoașteți! Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, ci în *putere*. Celce are urechi de auzit să audă!

Putere însă nu poate să fie, până când ea nu e arătată prin fapte. Pentru aceea vorbește sfânta scriptură: «Dară fiți făcători cuvântului, iar nu numai ascultători, amăgindu vă pe voi înșivă. Ce folos este, frații mei, de ar zice cineva, că are credință, iar fapte nu are? *Poate oare fericit și credința singură?* Credința, dacă nu are și fapte, este moartă de sine însăși. Tu crezi, că Dumnezeu unul este; bine faci; dar și demonii cred și se cutremură. Voesti dară să înțelegi, o omule deșert, că credința fără fapte moartă este». (Iac. 1: 22, 2: 12, 14, 17, 19, 20).

Să nu ne lăsăm deci a fi duși în rădăcirea de ceice cred și susțin, că dacă ar fi multă vorbă, ei au credința și meritul lui Isus, în ascuns însă practică uzură și lucrurile avariției, desconsideră pe de aproapele lor, îl condamna, îl necinstesc cu sus-

piționari, ajută numai aceluia, cari lucrează după gândul lor și urăsc pe cei ce nu cugăta la fel cu ei. Cu adevărat, împărăția ceriului nu e pentru ei, pentru că în ei nu sălășluiește iubirea lui Isus față de toți oamenii, spiritul cel înalt al Miluitorului, care a murit și pentru cei păcătoși.

Să nu ne lăsăm deci a fi duși în rădăcirea de ceice rar lipsesc dela biserică, dela orele de rugă casnică și dela conveniri pioase, dela procesiuni și alte ceremonii, dar cari urzesc rele în inimile lor, cari cu picioarele lor aleargă după glorie și distincțiuni, cari cu ochii lor răvnesc după fructe oprite, cu buzele lor batjocoresc și reduc valoarea altor oameni, cari cu mâinile lor mai bucuros iau, decât dau. Pentru aceștia nu există împărăția lui Dumnezeu! Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, ci în *putere!*

Să nu ne lăsăm a fi duși în rădăcirea nici prin aceia, cari cred a ști mai mult decât noi despre Dumnezeu și lucrurile dumnezeesti, mai mult despre Isus Cristos și despre persoana Lui, mai mult despre starea și soarta sufletelor după moarte. Căci evangelia nu e o știință întunecată, ci ea e plină de adevăr dumnezeesc, care luminează orice minte și care cu comorile sale nu rămâne închisă nici față de un copil. Evangelia lui Cristos nu trebuie să ne facă mai învățați și mai bogați în experiențe de tot felul, cari ne sunt folositoare pentru viață, precum ne fac alte științe, arte și meserii. Evangelia nu stă în cuvinte, ci ea e o putere a lui Dumnezeu, care mântuiește pe tot cel ce crede!

(Va urma).

cu soarta din viitor a popoarelor și a neamului omenesc.

Am vorbit despre lucrurile acestea fără rezerve și cu cea mai mare claritate, pentru că mi s'a părut de necesară o astfel de procedură, dacă e ca dorința ferbinte a lumii după pace să ajungă oarecum la cuvânt liber și să fie exprimată. Eu sunt doară singurul om în poziție înaltă și responsabilă, care poate să se exprime liber și n'are nimic de tănuit.

Vorbesc ca om particular, și totuși în mod natural, totodată și ca responsabilă căpetenie a unui guvern mare, și sunt convins, că aceea ce am spus, poporațiunea din statele unite a așteptat dela mine. Pot oare să mai adaog, că precum sper și cred, vorbesc pentru cei liberali și pentru amicii omenimei, precum și pentru orice program liberal al oricărui popor? Cu plăcere m'aș legăna în credința, că vorbesc și în sensul masselor mute ale omenimei de pretutindenea, cari masse nu au avut loc și ocaziune încă să deie exprimare sentimentelor adevărate asupra pustiirii și ruinei, de care vede că sunt cercetași oamenii și căminurile, inimilor lor lucruri atât de scumpe. Și dacă dau exprimare așteptării, ca poporul și guvernul statelor unite să se alăture la celelalte popoare civilizate de pe pământ, pentru asigurarea păcii durabile, pe temeiul condițiilor expuse de mine, afirm totodată cu cea mai mare îndrăzneală și cu cea mai mare încredere, că prin aceasta nu se face nici o abatere dela moștenirile noastre naționale și dela politica noastră națională, ci din contră, e o realizare a tuturor acelor, ce am proclamat și pentru ce am luptat.

Propun deci: Popoarele să și însușească în unanimitate doctrina presidentului Monroe, ca doctrină a lumii, ci nici un popor nu are să răvnească la estinderea formei sale de guvernare asupra altui popor oarecare, ori asupra altei națiuni, ci că din contră, rămâne liber fiecare popor, fie mic, ori mare și puternic, să-și stabilească singur forma de guvernare și mersul dezvoltării, neimpiedecat, neamenințat și neintimidat.

Propun: În viitor se întrelase toate popoarele în curcarea în alianțe, cari le împing la emulație pentru putere, le bagă într-o mreajă a intrigelor și a rivalităților egoiste, espunându-și afacerile lor proprii influențelor venite din afară. Într'un concert al puterilor nu există alianțe încurcate. Dacă toți se unesc pentru a lucra în același spirit și pentru același scop, lucrează toți în interes comun și beneficiază de libertatea

Propun: Guverne cu aprobarea guvernaților! Libertatea mărilor, pentru care într-o conferință internațională după alta au pledat reprezentanții poporului din statele unite cu oratoria aderenților convinși ai libertății, și restrângerea înarmării, ca armata și flota să fie instrumente ale ordinii, nu unele pentru atacuri și pentru volnicii egoiste.

Acestea sunt principii americane, linii americane de orientare. Pentru altele nu ne-am putea espune. Dar ele sunt principii și liniile de orientare ale bărbăților și femeilor de pretutindenea, înzestrați cu darul de a vedea înainte, la toate popoarele din evul nou, la toate comunitățile luminate. Ele sunt principiile omenimei, și ele trebuie să ajungă la valoare.

Din parlament.

În cursul săptămânii trecute dieta țării a ținut ședințe meritorice, în cari au fost votate mai multe legi. În ședința de Luni s'a pus în discuție mai întâi legea, prin care se eternizează suirea pe tron a Maiestății Sale, Impăratului și Regelui nostru Carol, apoi a fost înarticulată diploma inaugurală, subscrisă de Maiestatea Sa cu ocaziunea încoronării și formula jurământului prestat la încoronare din partea Monarhului. A urmat legea despre darul țării, oferit Suveranilor cu ocaziunea încoronării și apoi legea despre eternizarea memoriei decedatului Impărat și Rege Francisc Iosif I. La fiecare proiect de lege opoziția și-a spus păreri prin oratorii ei, criticând procedura guvernului, — iar legile au fost votate.

În ședința de Marți toate aceste legi au fost votate și în a treia cetire, apoi dieta a luat în desbatere proiectul de lege despre darea de război a căilor ferate. În înțelesul ei toate taxele se urcă cu 30% dela 1 Februarie. A fost votat și acest proiect de lege, cu putere pe trei ani, până la finea anului 1920, în general, iar în ședința de Mercuri și în discuția pe articole, Mercuri după amiază au fost interpelări. Conte Apponyi Albert a interpellat în chestia învoelii economice (cu Austria), iar ministrul-president a răspuns pe larg, dând lămuriri pe cari a putut să le dea acum, când pertractările cu gu-

vernul austriac încă nu sunt încheiate. A asigurat însă dieta, că interesele Ungariei vor fi apărate și respectate.

A urmat interpelarea deputatului Lovász Márton în chestia acțiunii de pace a presidentului Wilson din statele unite americane. A răspuns contele Ștefan Tisza, lăudând bunele intențiuni ale lui Wilson, dar exprimându-și părerea, că după ce antanta vrea nimicirea puterilor centrale, deci învingere și apoi pace, dictată de ea, însemnătate practică acțiunea lui Wilson nu mai poate să aibă.

Cea mai însemnată și mai delicată interpeleție a fost aceea, care s'a adresat guvernului din partea unui deputat guvernamental, contele Iosif Haller, și a unui deputat opozițional, Ștefan Zlinszky, în chestia intervenției nepermise a deputaților pe la ministerii, în favorul liferanților. A răspuns iarăși contele Ștefan Tisza, declarând, că are cunoștință despre astfel de intervenții, cari însă au fost făcute fără vârnarea după interese materiale, în mod altruist, în favorul altora. Cetește lista deputaților cari s'au făcut vinovați de astfel de intervenții, cari însă nu sunt desonestante. Singuraticele casuri, în cari deputații au avut câștiguri materiale, au fost rezolvate astfel, că deputații au demisionat. Ceice cunosc alte casuri, afară de cele înșirate de contele Tisza, pășască pe față cu ele, înșirând dovezile. Suspționarea tuturor deputaților însă nu poate fi tolerată. Răspunsul domnului ministru prezident dieta l'a luat la cunoștință.

În ședința ținută Joi s'a ventilat de nou, din mai multe părți, chestia incompatibilității deputaților, cari umblă după favoruri prin ministerii, apoi s'a început discuția generală asupra proiectului de lege despre întregirea măsurilor excepționale luate pentru durata războiului. Discuția s'a continuat și în ședința de Vineri și va fi continuată și în ședința proximă, anunțată pe Mercuri, 31 Ianuarie nou.

Anunț.

Cu revocarea anunțului publicat în Nr. 1, aduc la cunoștința elevilor din ambele secțiuni, că instrucțiunea și începând din 19 Ianuarie (1 Februarie) v. c. se va continua cu elevii din secțiunea pedagogică în Arad, iar cu cei din secțiunea teologică în Nagyvárad (Oradea mare).

Nagyszeben (Sibiu), 15/28 Ianuarie 1917.

Dr. Eusebiu R. Roșca,
director seminarial.

Războiul.

În general a intrat o pauză oarecare în operațiunile militare la toate fronturile, probabil în urma gerului mare, care se semnaleză de pretutindenea. Pe la Riga Nemții au prins 1700 Ruși, soldați de rând, și 30 ofițeri, între Putna și Casinu armata Arhiducelui Iosif a respins mai multe atacuri de ale trupelor române, la frontul dela apus au fost ciocniri mărunte, terminate bine pentru Germani, iar la frontul italian foc de artilerie. Atât e tot ce ne-au spus telegramele din zilele din urmă. Pregătiri mari se fac însă la toate fronturile pentru ofensive nouă, imediat cum dă primăvara.

NOUȚĂȚI.

† Ioan Droc. O figură foarte simpatică, venerată de toți, a dispărut dintre noi. Bătrânul și binemeritul protopresbiter gr.-ort. Ioan Droc, care a condus lungă vreme, cu zel și pricepere, tractul protopresbiterial al Mercurii, iar dela trecerea la pensie s'a mutat la Sibiu, a adormit în Domnul Duminecă dimineața, la orele 9, după scurtă bolire, în etate de 80 de ani. Și-a început cariera în Reșinari, comuna sa natală, ca învățător și catihet la școalele noastre confesionale de acolo, până i s'a putut da un cerc mai larg de activitate, în care a muncit cu trageri de inimă și cu folos. Pe vremuri a colaborat la ziarul nostru, publicând în coloanele sale mai ales interesante

impresii de călătorie, câștigate în streinătate. Inregistrăm cu adânci regrete moartea valorosului fruntaș al bisericii și al neamului, și celor rămași să-l jelească le trimitem sincere condolențe. În mormântarea se va face Marți, la orele 2 d. a. din biserica catedrală.

La cartierul general german. Maiestatea Sa, Impăratul și Regele nostru Carol, a fost Sâmbătă la cartierul general german pentru a aduce în persoană felicitări Impăratului Wilhelm de ziua nașterii. La dejun Monarhul nostru a rostit un toast avântat, iar împăratul Wilhelm a răspuns în termeni plini de încredere pentru viitor.

Ziua Impăratului Wilhelm în Sibiu. Ziua nașterii Impăratului Wilhelm s'a serbat cu solemnitate și în Sibiu. Vineri seara a fost concert bisericesc în biserica mare săsască, apoi muzica militară a parcurs stradele principale ale orașului, cântând marșuri, iar în piața mare toate imnurile. Sâmbătă au fost servicii divine în biserici, iar la ora 1 d. a. banchet, în sala dela Europa. Au participat toate căpeteniile militare, bisericești și civile și toți membrii de frunte ai coloniei germane și ofițerii germani aflători în Sibiu. Sara a fost reprezentație teatrală, dată de artiști germani.

Congregație în Sibiu. În 5 Februarie n. c. se ține adunarea generală ordinară de eamnă a reprezentanței municipale din comitatul Sibiu, în sala mare a casei comitatense. Se deschide la orele 9 dimineața. Cu această ocaziune se face și alegerea de protonotar al comitatului.

Cununie. În 20 l. c. s'a cununat în Arad di profesor Dr. Silviu Dragomir cu d-șoara Florica Bonciu din Arad. Ca răscumpărare a anunțurilor obicinuite s'au trimis 20 coroane pe seama Asociațiunii din Sibiu.

Cafea ieftină. Cafeaua, scumpindu-se pe zi ce merge, începe a fi înlocuită prin orș. Cu ajutorul unui ciur, sau numai cu mâna goală, orzul se curăță de corpuri străine, se spală, și apoi, fără să se usuce, se prăjește cu grijă, și nu se taie în cafea. Orzul prăjit se macină în moara de cafea. I se poate adăoga și surogatul cunoscut, întocmai ca la cafea. În felul acesta se pregătește o gustoasă beutură, care nu costă mai mult de 70—80 fileri de chilogram.

Prețuri maxime. Primăria orașului Alba-Iulia a statuit pentru alimente următoarele prețuri maxime: Laptele de vacă 50 fileri, cel de bivoliță 60 fileri; un ou 12 fileri; chilogramul de unt 9 coroane; găseca grasă 6 coroane de chilogram; părechea de pui mari 6 coroane; o găină 2-50 cor.; chilogramul de carne de vită 7 cor., de vițel 6-50, de oaie 4 coroane.

† Eugen Bianu, mare proprietar, notar pensionat în Faget, a adormit în Domnul Luni în 22 Ianuarie 1917 și a fost înmormântat Joi în 25 Ianuarie 1917, în cimitierul bisericii gr.-cat. din Faget. Odihnească în pace!

Caz de moarte. Ana Joandrea născută Ivan, văduvă de învățător, mama d-nei învățătoare dela școala centrală de aici, d-na Victoria Popovici și soacra d-lui profesor seminarial Timotei Popovici, a răposat în Domnul în 14/27 Ianuarie c. în etate de 81 ani. Rămășițele pământești ale defunctei au fost așezate spre vecinică odihnă Luni în 16/29 c. la 2 ore d. a. în cimitierul de lângă biserica parohială din suburbiul Iosefin alături de iubitul ei soț, fericitul în Domnul Toma Joandrea, fost învățător la școala primară din această parohie.

Alegere de preot. Duminecă, în 21 Ianuarie n. s'a făcut alegere de preot în comuna Turnișor lângă Sibiu. Majoritatea voturilor a intrunit' o absolutul de teologie din Sibiu Nicolae Topolog, un fiu al comunei, în fruntea căreia a fost pus. Actul alegerii a fost condus de domnul protopresbiter Dr. Ioan Stroia.

Expulsare. Omorătorii călugărului rus Rasputin, prițul Iusupov, împreună cu doi mari duci, au părăsit Petrogradul la porunca țarului și s'au dus la Crim.

Avis. Lucrurile, care s'au furat la evacuarea Sibiului, și care au fost regăsite, se pot vedea și lua în primire de proprie-

tarii lor până în 15 Februarie n., în zile de Luni și Marți, între ora 9 și 11 înainte de amiază la poliția orașului (ușa nr. 8).

Pentru Crucea Roșie. Maiestatea Sa Monarhul și-a dat învoirea, ca fotografia părechei regale și a moștenitorului de tron, făcute în mod artistic cu prilejul încoronării, să fie puse în circulație prin Crucea Roșie ungară, și să se vândă în scopul sporirii mijloacelor materiale, de care societatea aceasta are trebuință neapărată îndeosebi în vremile de astăzi.

Poșta aeriană. Guvernul englez se ocupă cu planul de a înființa o poșta aeriană între Londra și Paris. Aviatorul suedez Sundstedt, cu prilejul unui sbor de probă, a parcurs drumul de 222 chilometri dintre cele două capitale într'un ceas și 40 minute.

Când nu-s cărbuni. Ziare franțuzești spun, că în salele palatului justiției domnesc astăzi stări cam ciudate în urma lipsei aproape totale de cărbuni. Astfel la o ședință a curții cu jurați președintele a rostit următoarea vorbire de introducere: „Domnilor jurați! Dumneavoastră trebuie să vă împăcați cu temperatura acestei sale. Vă cer iertare, că nu s'a putut încălzi, dar deocamdată palatul nostru n'are nici o bucățică de cărbune. Prin urmare, d-lor jurați, vă permit în mod excepțional, ca la pertractarea de astăzi să purtați paltonul în spate și pălăriile în cap. Domnii jurați, se înțelege, s'au grăbit să-și îmbrace îndată blanele și să-și pună pălăriile și căciulile, ca să poată aduce judecăți cât mai drepte pe vreme friguroasă și în lipsă de cărbuni.

Poșta redacției.

Domnului I. C. preot, în Ș. La întrebările puse nu putem să-ți dăm nici un răspuns. Nu știm nimica, nici într-o chestie, nici în cealaltă.

Influența războiului.

Corespondentul unui ziar din capitala țării noastre a avut o convorbire cu scriitorul Rabindranat Tagore, care pe trece de prezent pe pământ american, în Chicago.

Filosoful și poetul indic, distins cu premiul literar Nobel, întregit de corespondent, că ce fel de influență va avea războiul actual asupra omenimei și asupra viitorului?

Influența războiului și omenirea? Este foarte greu a răspunde hotărât la întrebarea aceasta. Eu cred, că războiul nu va avea o înrăurire mai mare și mai statornică asupra oamenilor. Mișcările războiului nu mă prea interesează. Sunt de părere, că actualul război a trebuit să urmeze. Egoismul dintre popoare, națiuni, rasse, a luat proporții mari și a produs o stare atât de încordată, încât egalizarea aceasta războinică a trebuit să sosească. Ceeace se pe trece, este grozav, este sguđuitor, și de durerea ce te cuprinde nu-i cu puțință de a scăpa. Numai egoismul naționalist, cred eu, a fost cauza vărsării de sânge pe multele fronturi.

Patriotismul este egoism. Când asemenea egoisme se ciocnesc între olaltă, se nasc catastrofele. Războiul de astăzi nu este altceva, decât o astfel de catastrofă. Dacă influența acestui război s'ar manifesta în faptul, că egoismul amintit s'ar nimici, sau cel puțin s'ar micșora, am putea zice, că războiul acesta nu va fi ultimul război universal. Până când oamenii vor fi conduși de acest egoism, vor fi totdeauna războaie. Poate mai rar, dar cu atât mai catastrofale.

Evoluțiunea însă n'are să fie împiedecată prin asemenea calamități uriașe. Se poate ca una sau alta dintre națiuni va pierde atât de mult pe urma catastrofelor, încât nu-și va mai putea înlocui energia pierdută și va juca rol mai mic în evoluția omenimei. Atunci are să se întâmple cel mult atât, că rolul său îl primește altă națiune, altă rasă, dar lucrurile înainteză mai departe. Ruina uneia sau alteia dintre națiuni nu însemnează mult. Dar dezvoltarea culturală și intelectuală a lumii a covârșit ideea naționalismului. Acest naționalism este astăzi răul cel mai mare; evoluțiunea însăși i-a declarat război, și s'a înălțat mai pe sus de el. Tocmai pe urmele războiului actual se întărește tot mai mult noțiunea universului, într'o epocă nouă, care va înălțura pe vecie egoismul naționalist, și care va fi cu neasemănat mai frumoasă, mai bună și mai omenescă: ea nu va conținea sămburele catastrofelor de astăzi. Zidurile, care separează națiunile, au să dispară pe încetul; și nu bunăstarea și fericirea naționalistă va diriga pașii oamenilor în evoluție, ci fericirea noastră a tuturor, fericirea neamului omenesc.

Reuniunea de înmormântare
a tractului protopopesc gr.-oriental român în Mercurea (Szerdahely).

Convocare.

Conform §-lui 13 din statute, se convoacă

a III-a adunare generală ordinară

a «Reuniunii de înmormântare a tractului protopopesc gr.-or. român Mercurea» (Szerdahely), pe *Duminecă*, 18 Februarie st. n. a. c. la 11 ore a. m. în școala română din loc, cu următoarea

Ordine de zi:

1. La 10 ore a. m. parastas pentru răposații membrii ai reuniunii în biserica gr.-or. din Mercurea.
2. Deschiderea și constituirea adunării.
3. Raportul consiliului de direcțiune despre lucrările sale în anul 1916.
4. Censurarea raționinului și a bilanțului pe anul 1916 și darea absoluturului.
5. Satorirea bugetului pe anul 1917.

Observare. Neprezentându-se membrii în număr de ajuns, adunarea se va ținea Duminecă în 25 Februarie a. c. st. n. la 2 ore p. m. Mercurea, din ședința consiliului de direcțiune, ținută la 20 Ian. 1917.

Avr. S. Pecurariu m. p.,
prezident.

Ieronim Puia m. p.,
secretar.

Socotelile „Reuniunii de înmormântare“

a tractului prot. gr.-or. român din Mercurea (Szerdahely) pe anul al III-lea de gestiune 1916.

INTRATE.		EȘITE.	
	K f		K f
Restul cassei cu 31 Dec. 1915	—12	Ajutoare pentru 3 cazuri de moarte	316-50
Taxe de înscriere	22—	Capitale elocate	1,346-32
Taxe anuale	1,737—	Spese administrative	82-91
Ridicări din depuneri	310-30	Onorarii funcț. pe 1915 și 1916	77—
Interese de dep.	108-46	Restul cassei cu 31 Dec. 1916	386-80
Spese de convocări	—		
Detrageri la fondul de rezervă	31-65		
	2,209-53		2,209-53

ACTIVE.		PASIVE.	
	K f		K f
Numărar	386-80	Fondul de rezervă cu finea anului 1915 a fost Cor.	92-25
Capitale elocate	3,034-28	A crescut în 1916:	
Interese restante	—	a) taxe după 3 cazuri de moarte	31-65
Inventar cu 31 Decembrie 1916.	1,154—	b) interese dep. fond. de rez.	3-67
Fondul de rezervă	127-57		
	4,702-65		127-57

Mercurea, în 31 Decembrie 1916.

Avr. S. Pecurariu m. p.,
director subst.

Nic. Simulescu m. p.,
cassar.

Subsemnata comisie censurând socotelile prezente și confruntându-le cu cărțile reuniunii, le-am aflat în ordine și corecte.

Mercurea, în 20 Ianuarie 1917.

Ioan Dăianu m. p.

Elie Petrușiu m. p.

A apărut

în editura comisiunii administrative a tipografiei arhidiecezane

Psaltirea bogată

tipărită în zilele Preafântatului împărat și rege **Francisc Iosif I**, sub îngrijirea și binecuvântarea Înalt Preasfințitului Domn **Ioan Meșianu**, arhiepiscop al bisericii ortodoxe române din Transilvania și mitropolit al românilor de religie gr.-or. din Ungaria și Transilvania, cavalier al ordinului Francisc Iosif clasa I și al coroanei de fer clasa II. Proprietar al crucei pentru merite, membru în casa magnaților etc. etc.

Se află în depozit spre vânzare la **Librăria arhidiecezană** și se vinde legată frumos în piele roșie, fără copcii și ornament aurit, la mijloc cu sfânta cruce, cu **20 cor.** scumpindu-se pielea, legată în pânză neagră și la mijloc imprimat o cruce, cu **15 cor.** Revanzătorilor se dă rabat **15%**. Tipar frumos cu litere latine, de calitate primă, și hârtie fină și trainică.

Requisite de scris se pot procura de la **Librăria arhidiecezană**

Redactor responsabil Teodor V. Păcățian.

La **Librăria arhidiecezană, Sibiu**, se află de vânzare editura proprie:

EVANGELIA

legătură foarte fină în catifea, culoare bordo, cu patru evangeliști în față și la mijloc restignirea, tot aceiaș și în dos, foile aurite, cu copcii, în o frumoasă cutie de păstrat **200 cor.**

Aceiaș legătură cu patru evangeliști, restignirea la mijloc, iar în dos cu patru nasturi și la mijloc restignirea, foile aurite, cu copcii, în o frumoasă cutie de păstrat **180 cor.**

Aceiaș legătură, în față cu patru evangeliști și la mijloc restignirea, iar în dos cu patru nasturi și la mijloc cu o cruce, foile aurite, cu copcii, în o frumoasă cutie de păstrat **150 cor.**

Evangelia legată în piele Chagrin pe ambele părți imprimați evangeliștii și la mijloc restignirea, foile aurite cu copcii cu cutie de păstrat **50 cor.**

Evangelia legată în piele roșie cu cadru aurit și la mijloc cu o cruce imprimată foile colorate galben, cu copcii **40 cor.**

➡ Din cauza scumpirii materialului, s'a urcat prețul.

A apărut

în editura Comisiunii administrative a tipografiei arhidiecezane

Acaftistul

Presfințitei Născătoare de Dumnezeu și alte rugăciuni, cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului Domn **Ioan Meșianu**, arhiepiscop-mitropolit al bisericii ortodoxe române din Transilvania și Ungaria etc.

În aceasta ediție augmentată, (474 pagini) se cuprind:

Rugăciunile dimineții, de seara și pentru fiecare zi din săptămână. Canonul de rugăciune de toate zilele. Rugăciunile dumnezeieștii Liturghii. Canon de pocăință către Domnul nostru Iisus Christos. Rugăciune mai înainte de Ispovedanie. Invățătură pentru Ispovedanie. Rugăciunile sfintei cuminecături. Rugăciunile după sfânta cuminecătură. Rugăciune către Domnul nostru Iisus Christos. Rugăciune din toate zilele către Năsestoarea de Dumnezeu. Acaftistul Domnului nostru Iisus Christos. Canon de umilință către Domnul nostru Iisus Christos. Rugăciunea de umilință către Dom-

de Dumnezeu Năseătoare. Canon de mulțumită către preasfânta Năseătoare de Dumnezeu. Canonul sfântului Nicolae. Cinstitul Paraclis al preasfințitei Năseătoare de Dumnezeu. Canon de rugăciune către Ingerul păzitorul vieții omului. Canonul de rugăciune ce se cântă către toate puterile cereștii și către toți sfinții. Rugăciunile mesei. Rugăciune la deosebite ocaziuni. Culegere de rugăciuni la felurite întâmplări. Sinaxariu pentru tot anul. Păscălia până la anul 1960 cu espicare.

Se află în depozit spre vânzare la **Librăria arhidiecezană**, și se vinde legat solid și cu gust, în culoare roșie, cu **2 cor. 50 fil.** porto 20 fil. Revanzătorilor li se dă **20%** rabat.

A apărut în editura comisiunii administrative a tipografiei arhidiecezane:

R. Ruiz Amado:

Secretul succesului

convorbiri teoretice și practice cu tinerii de 15—20 ani, traducere de **Vasile Stan**, profesor la seminarul „Andreian”. Cuprinsul: **Succesul și fericirea. Problema succesului. Idei atavice. Zeificarea succesului. Zodia. Periodul fatal. Planul de luptă. Nu fumezi? Încă o țigaretă...? Păhărelele de beaură. Vorbele obscene. Steagul celor șapte voinici. Timpul e aur. Lectura. Jocurile. Sportul. Prietini și Cavalierism și Donchișotism. Viermele neadormit. Orientări. O putere... Nobleța adevărată. Inclinațiile și destoiniciile. Concurența socială. Capitalul celor desmoșteniți. O obiecțiune și o părere. Chemarea dumnezeiască. Munca. Impărțirea timpului. Statornicia. Impărțește ca să învingeri. Puterea de sus Adaus: Sfaturile unui părinte către fiul său.**

După cum se vede din acest cuprins bogat, **Secretul succesului** e o contribuție însemnată la literatura noastră pentru tineret, astăzi destul de săracă.

Se află în depozit spre vânzare la **Librăria arhidiecezană** din Sibiu, exemplarul broșat (280 pagini format 8°) cu **2 coroane.**

Revanzătorilor se dă un rabat de **20%**.

„Biblioteca Șaguna“

Redactată de **Dr. I. Lupaș, Săliște.**

Nr. 16—36

Mângăiați poporul!

Cuvântări bisericești

de

Dr. Ioan Lupaș

și alți preoți din protopopiatul Săliștei.

Se află de vânzare la **Librăria Arhidiecezană** în Sibiu-Nagyszeben.

Prețul unui exemplar: Broșat cor. 2—, legat cor. 2-60, porto 20 fileri.

A apărut

în editura Comisiunii administrative a tipografiei arhidiecezane

Carte de rugăciune,

în care se cuprind: Rugăciune de dimineața; rugăciunea sfintei treimi; rugăciune către Dumnezeu Fiul; Psalmul „Miluește-mă Dumnezeule”, etc.; rugăciunile mesei; Simvolul credinței; rugăciune de seara; rugăciune către Dumnezeu Tatăl; rugăciune către năseătoarea de Dumnezeu; rugăciunea sfintei crucei rugăciune către domnul nostru Iisus Cristos și rugăciune la nenorociri și alte necazuri.

Se află în depozit spre vânzare la **Librăria arhidiecezană**, și se vinde legată în culoare roșie și vânată cu **30 fileri.**

Format plăcut, mic, pentru a se putea purta și în buzunar.

Prețurilor, profesorilor și învățătorilor, la comanda de cel puțin 50 exemplare, pe lângă achitarea prețului sau expedarea cu rambursă, li se dă **20%** rabat.

Este o carte de rugăciune foarte corectă, pusă la dispoziție nu numai pentru trebuințele sufletești ale oricărui creștin, ci și ca dar la copii, precum și pentru ostașii din război, atât după cuprins, cât și după format și exterior.

În editura comisiunii administrative a tipografiei arhidiecezane, în traducere românească, făcută de dl **Teodor V. Păcățian** redactorul „Telegrafului Român” a apărut

Evangelia ca bază a vieții,

celebra lucrare a lui **G. S. Petrow**, în care carte sunt tratate cu multă putere de convingere temele următoare: *Principiile fundamentale ale civilizațiunii. Educarea voinței în spirit creștinesc. Degenerarea morală. Sublimitatea evangheliei. Împărăția lui Dumnezeu.*

Se află în depozit spre vânzare la **Librăria arhidiecezană** din Sibiu. Prețul unui exemplar e **1 cor. 50 fileri** plus **15 fileri** porto poștal.

Revanzătorilor li se dă **20%** rabat.